

КИЯМЕТ КҮН

Қолыма бісмілла деп алдым қалам,
Жаратқан барша жанды Ҳақ тағалам.
Сұрасаң, мұны жазған Мәшһүр-Жұсіп,
Бере гөр мен көріпке өзің жәрдем.

Өсиет кейінгіге бермек үшін,
Сейлейін біразырақ келсе шамам.
Бұл сөзді ақындықпен мен жазбаймын,
Өткен жоқ, ақын болып ата-бабам.

Мұнымды ішімдегі шығармасам,
Уайымнан тарқамайды қайғы, санам.
Құдайға құлшылық қыл, ей, жігіттер,
Құтылмас ажал келсе барша ғалам!

Жалғаннан бұрынғылар өтпелі ме,
Жол салған әуел бастан қазрет Адам.
Жалғаннан өлшеу дәмің біткеннен соң,
Ілгері баса алмайсың жалғыз қадам.

Қалмай ма әлі-ақ бір күн Мәшһүр өліп,
Жалл етер жетсе қаза, шамдай сөніп.
Азырақ іштің шерін тарқатайын,
Қызыл тіл тұрған шақта сөзге келіп.

Жұзінде жалған дүние көп сөйледім,
Ақылға үйлестіріп еп сөйледім.
Дүниеден ғапіл жүріп біз де өтерміз,
Сөз қалсын кейінгіге деп сөйледім.

Мінеді иманды құл алтын тақты,
Бекерге жібермейік келген шақты.
Денсаулық, тіршіліктің арқасымен,
Безейік біраз ғана тіл мен жақты.

Күн батса, қас қарайып, шығады түн,
Пенденің толып жатыр бойында мін.
Бәрі өліп, жан біткеннің, тірілген соң,
Болады саяул сұрап қиямет күн!

Бір күні қияметтің - елу мың жыл!
Құрылар сират көпір: сол - жалғыз қыл.
Күн турада наиза бойы тас төбенде,
Қынын қияметтің осыдан біл!

Аспан көк түгесілер еріп ағып,
Қызаар жер темірдей от бол жаңып.
Азапкер қап-қара көмірдей бол,
Шыдайды сондай күйге пенде не ғып?!

Коярға жер таба алмас пенде жаңын,
Жаңы үшін берер еді барлық малын.
Ұл мен қыз, ата-ана, қатын бала,
Бірінің сұрай алмас бірі халін.

Сол күнде ес қалмайды көрі жаста-ай!
Шаш қалмас ағармасан ешбір баста-ай!

Деген күн: "Әр пайғамбар өз әлімен!
Сандалар жан біткеннің бәрі мастай!"

Құдіреттің әр не қылса, келер күші,
Пенденің толып жатыр қыын ісі.
Бас қосып он сегіз мың ғалам ҳалқы,
Бір жерге жиналады үлкен-кіші.

Қартаяр шашы ағарып жас балалар,
Жамандар жақсылардан басқаланар.
Қамаған қойдай айдал адамзатты,
Періште айналасын қоршап алар.

Таба алмас алақандай қашатын жер,
Шын ерлер осыны ойлап жабдығын жер.
Кәпірлер сасқанынан тұқ таба алмай
Деп айттар: "Болмадық, - деп, - топырақ
жер!".

Бұл жерде пайғамбардан бір сөз келді,
Имандар руаят қып содан терді.
"Адамдар мұны естіген бейбаксын!" - деп,
Білгенін Мәшһүр-Жұсіп айтады енді.

Пайғамбар айтты: - Махшар күні болса,
Тіріліп үмбеттерім көрден тұрса!
Сап болып он екіден келер, - дейді,
- Құдайым қазы болып, саяул құрса!

Келеді бір тайпасы маймыл (маймұн) болып,
Сасыған қанды ірінге іші толып.
Темірден тырнақтары, бетін тырнап,
Өз бетін алып, салып, өзі жұлып.

Майданы ғарасаттың құрап дейді,
Тамам жүрт қорқып мұнан тұрар дейді.
Халайық жиналысқан сонда сұрап:
"Не қылған жазалы, - деп - бұлар?!" - дейді.

Бір жан бойын бакқан, тілін тартып,
Тәубесіз бұл дүниеден кеткен қайтып.
Бұлар дүр екі адамды шағыстырыған,
Жүгіріп үйден-үйге өсек айтып.

Онан соң келеді-міс ылғи доңыз,
Жонынан жарылғандай болып семіз.
Бір топ бол өз алдына жиылысадар,
Саны жоқ көптігінің үшан-теніз.

Бордаққа байлағандай бәрін жемдеп,
Дүние ойламаған, өзін кем деп.
Таң қалып махшар ҳалқы жаман қорыққан,
Сұрасар бір-бірінен: "Бұлар кім?" - деп.

Бір жан жоқ бойын бағып: "Құдай!" деген,
Ораза, қайыр беріп, намаз білген.

Кем-кетік, кедейлерді қан жылатып,
Парық қылмай кісі ақысын арам жеген.

Сол бір топ келер мұның өзіменен,
Адамға қарай алмай қөзіменен.
Сүйреліп басы жерге, жүзқара бол,
Етпеттеп тәмен қарап жүзіменен.

Жұрт шулар: "Жұрген жан, - деп, - бұлар
қайда?!"
Дүниеде әрбір түрлі қылған айла!".
Өсімге өз қолынан ақша беріп,
Үстінен ақшасының жеген пайда.

Келеді сол бір түрлі енді алақтап,
Желкеден ауыз шығып, тіл салақтап.
Дөнeme екі қөзден орын жоқ бол,
Баарын білмей қайда арсалактап.

Байларға бұлар орын түріп берген,
Күштіге нашардікін жырып берген.
Дүниеде өз бетімен билік қылып,
Төресін он тыынға бұзып берген.

Дүниеде ғапылдықпен алданғандар,
Қылдық деп құлдық, уаққа майданғандар.
Құлақ жоқ, тіл жоқ мылқау болып тұрар,
Зорсынып өзін-өзі майданғандар.

Келеді бір түрліні періште айдал,
Аузынан ірің ағып, соры қайнап.
Салбырап тілі жетіп кеудесіне,
Тілдерін азуымен қыршып шайнап.

Бұлар сол: оқып үқпай босқа қалған,
Шын болмай ықтиқаты, болып жалған.
Жұртқа айтып насиқатты, өзі тұтпай,
Қазақтың қой мен тайын алдап алған.

Дүние үшін оқу оқып, болған молда,
Болғанда сөлде баста, кітап - қолда.
Білгенін өз басына пайда етпеген,
Масқара көп алдында болар сонда.

Келеді бір түрлісі шұбаланғап,
Аяғын анда-санда басар андал,
Сықылды кірпікшешен бір топ болып,
Кесілген аяқ-қолы домалаңдап.

Бірі бол он екінің бұ да барған,
Айтқаным - кітап сөзі, емес жалған.
Сұқтанып ол - пұлына көзі түсіп,
Тұрткілеп қоңсысының тынышын алған.

Дүниеде меммендігі қадден асқан,
Шайтанның себекелтеп ізін (зийін) басқан.
Қайырсыз, пайдасы жоқ, сараң қулар,
Жалғанда маңайынан қоңсы қашқан.

Бұтаққа оттан болған сол асылып,
Аузынан жан-жағына от шашылып.
Ұлыққа ағайынын шағыстырып,
Білдірмеген бол жүріп бой жасырып.

Жыланға шаян менен іші толып,
Сонда ісі боктан жаман сасық болып.

Қой басып, сиыр сұзіп, жылқы теүіп,
Әр жерге бір жығылып, жатып түріп.

Періште ерік алдына қоймай айдар,
Бұрқылдап, тәбесінен, миы қайна!
Сипатпен осы қылған келеді-міс,
Бермеген майдан зекет сараң байлар!

Кигені бір түрлінің - ылғи темір,
Қап-қара өне-бойы, жанған көмір.
Мақтанып неше түрлі киім киіп,
Мінезбен неше түрлі сүрген өмір.

Қанды ірің, алды-артынан сарсы ағып,
Мойынына асып алып, бәрін тағып.
Қосақтап шайтанменен қабат айдар,
Бетіне қап-қара ғып күйе жағып.

Аралас еркек пенен үргашысы,
Қаптайды маҳшар халқын жаман ісі.
Тәубесіз етіп кеткен күнәлілар,
Дүниеде бұзықтықпен болған ісі.

Масқара неден мұндай бұлар не етті?
Ақ жаулық, аңдығандар қызыл бетті.
Тәубесіз етіп кеткен зинақорлар,
Көлденең өткізбейтін ит пен етті (тибен
етті).

Бір түрлі қара бұлар, көздері көк,
Халқына фарасаттың көрінер жек.
Салбырап тәменгі ерін жерге түсіп,
Оқпенен (бокпенен) толған қарын өз етін
жел.

Жылатып жетімдердің малын жеген,
Саудада жалған сөйлеп: "Олда" (олла) -
деген.

Ішкені - арақ, қылғаны зина болып,
Бас қосып, сол төртеуі бірге келген.

Кесілген өңшөң тілі бір топ түрған,
Біреуге өтіріктен күә болған.
Тіпті тіл жоқ, бір түрлі, бұлар - мылқау,
Біле тұра куәлік айтпай қойған.

Келеді он екінші болып айдай,
Жарқырап аппақ қасқа болып майдай!
Жүзі - жарқын, мерейі үстем болып,
Ойнақтап, асыр салып, құлын-тайдай.

Алтын тәж басқа киген, құндыздай бол,
Жарқ етіп өте шығар, күн қызбай көп.
Жұздері он төртінен (турінен) туған айдай,
Көздері зуһра шамсыз, жұлдыздай бол.

Келеді кім де болса, болып жолы,
Алпақ бол жауған қардай аяқ-қолы.
"Әнбие - әулиенің бірі ме?!" - деп,
Таң қалып маҳшар халқы сұrap мұны.

Жоқ бұлар әнбие емес, әулие емес,
Дүниеде кісі ақысын болады жемес.
Бес уақыт намаз оқып жамағатпен,
Ақырет пайдасына созған өңеш.

Қылғаны іску (пісуі) ғамал, ол - жақсылық,
Мұләім табиғаты әр қош құлыш.
Құдайын жатса, тұрса ұмытпаған,
Көрсе де түрлі бейнет, көп жоқшылық.

Айдай бол он тәртінші тұрар дейді,
Тамаша көрген жандар қылар дейді.
Оқыған бес намазды жамағатпен,
Үмбеті Мұхамедтің болар дейді.

Құдайым қазы болып өзі тұрар,
Өлшеттін таразыны сонда құрап.
Карантин он бес жерден тоқтау қылыш,
Тұрғызып әрбірін де көп жыл сұрап.

Кітаптан сөз сөлейін, көп асырмай,
Айтамын білгенімді мен жасырмай.
Сұрайды қозғалпастан көрген жерден,
Екі аяқ олай-бұлай бір баса алмай!

Әуелі сұрап болар (әр) жігітке:
- Жастықта үйрендің, - деп, - қандай
кепке?
- Не қылдың жігіттік күшіменен
Әткіздің кадірін білмей сөзді текке!

Сасарсың тәнірі алдына барғаннан соң,
Әділіне тәубесізді алғаннан соң.
Жастықтың, денсаулықтың қадірі етер,
Екеудің қолдан кетіп қалғаннан соң.

Фазылыңа ал, әділіңе алмай, патша құдай!
Болады фазылыңа алған, бәрі де онай!
Берерін не деп жауап пенде білмес,
Бұл шының мұныменен тұрсын былай!

Екінші сұрайды екен сол жасыңдан:
- Не күндер әткіздің бұл басыңдан?!
Әмірді берген ұзын неге жұмсал,
Не көрдің бір жасаған жолдасыңдан?!

Дәуренің бір кеткен соң күл-кемір-ді,
Ішіп, жеп, тойып нәпсің көп семірді.
Береріз не деп жауап қиямет күн,
Әткіздік не жұмыспен бұл өмірді?!

Үшінші сұрайды екен берген мaldan,
Бұл мaldы қайдан тауып, қайдан алған?
- Жұмсадың, кене, қандай орынға? - деп,
- Арамға - азап, ададан сауап алған.

Шыдаймыз біз қалайша сол ыстыққа
(сыыққа),
Не дауа дүниекоңыз қырсықтыққа?!

Қарта ойнап, арақ ішіп, мал шашпасақ,

Шашқанды сұрай ма екен болыстыққа?!

Тәртінші, сұрайды екен: - Ғылым, кәне?!

Білетін ғылым беріп қылдым, әні!

Қылдың ба әмір-мағрұб, яки мұңқір?!

Айттың ба дәріс үйретіп жүртқа мәні?!

Қой-қозы, тай-май алсак, сабақ бердік,

Бермесе сабақбасы, сабап көрдік.

Қазақтың міндетіне оқыппаз ба,
Тұқ бермесе, ел кезіп жүре бердік.

Оқыдық атақ үшін нақу, мантық,
Молдадан өзі құрлы болуға артық.
Айырылып қой-қозыдан қалайық па,
Шаригат сезін жүртқа тұрту айтып.

Махшарда барлық ҳалық болар жыын,
Күн туар басымызға сондай қыын.
Жалғанда алдап-арбап жиған малын,
Болмайды бір пайдасы жалғыз тыын.

Күн туар сондай қыын басымызға,
Карамай көзден ақсан жасымызға!
Қолына оттан күрзі тұтып алып,
Келеді періштелер қасымызға.

Кей адам өне бойы келер сасып,
Жүре алмай аяқтарын бір-бір басып.
Таң қалар махшар ҳалқы мұны көріп,
Жоламас, маңайынан бәрі қашып.

Айғайлап періштелер қылар баян,
Пенденің қылған ісі тәніріме аян:
- Дүниеде тәубесі жоқ адам еді,
Жайлаган өне бойын жылан, шаян!

Келеді кейбіреуі қарны толып,
Қарнының үлкендігі таудай болып.
Ішине жылан-шаян толып алып,
Шағады ғазап қылып, қанын сорып.

Халайық онан қорқар есі кетіп,
Өзі үркөр өз ішінен ғазап жетіп.
Халайық қайран қалып тұрган шақта,
Айтады періштелер баян етіп:

- Бай болған мұның өзі адам еді,
Бермеген зекет, қайыр надан еді.
Ішінде зекетсіз мал: жылан, шаян,
Бар малы жалғандағы арам еді.

“Тозақ - деп - мұның орны” алып барар,
Бейшара ғазап көріп, күйіп жанаң.
Қыздырып алтын менен құмістерін,
Аямай етіне таңба салар.

Қашады кейбір адам сиыр болып,
Тұрады махшар ҳалқы жыын болып.
Бұрқырап аузынан күйік шашып,
Қашады шыр айнала ...иын болып.

- Бұл өзі дүние құған адам еді,
Махшарда мұның ісі жаман еді.
Тозақта кіргізсін” - деп, әмір қылар,
- Білмеген өз шамасын надан еді.

Бет-аузы, кейбірінің қарайады,
Көздері, ерні түсіп алаяды.
Аузынан бір кез шығып отты жалын,
Бір тұрып, бір жығылып таянады.

- Бұл өзі арақ ішкен надан! - дейді,
- Кұнасы мына сүмнің жаман! - дейді.

Періште жан-жағынан жетіп келіп,
Отына жеті тамყұқ салар дейді.

Үстінен кей адамның үрар кесек,
Аузынан қан туседі кесек-кесек.
Мойнына періштелер мініп алып,
Үрады залал қамшы отқа көсеп.

Періште оны мәлкім қылған дейді,
- Би еді мынау залым тұрған! - дейді.
- Момынға құші жеткен зорлық қылған,
Әмірін тұзу айтпай, бұрган! - дейді.

Кей қатын кебіс киер жанған оттан,
Үстіне кім киер қызыл шоқтан.
Рұқсатсыз елді кезген қатын еді,
Сұрамай өз ерінен елге жортқан.

Емшегін кей қатынның жылан сорар,
Айрылмай емшегіне барып қонар.
Рұқсатсыз өз ерінен жас баланы,
Емізген сорлы қатын осы болар.

Басынан кей қатынның от жанады,
Бір тұрып, орнынан, бір талады.
Жасырмай, шашын жаппай жүрген қатын,
Періште сол шашына шоқ салады.

Желкеден кей қатынның тілі шығар,
Әркімнің әрбір тұрлі міні шығар.
Желкеден періштелер қысқан шақта,
Аузынан отты жалын, жыны шығар.

Періште көрсетеді жазған қатын,
Күнәга тіршілікте әркім жақын.
Тіл шыққан желкесінен - мәнісі - сол:
Еріне тіл тигізген залым қатын.

Қылмаса ауыз (ауза) тұтып, намаз-қаза,
Күнәдан зина қымай, болса таза.
Жұмақтан жақсы орынды алады екен,
Қылмаса сүйген ерін және маза.

Көрдің бе, үргашылар, мына сөзді,
Долдыдан адам түгіл, тәңірім безді.
Аузына оттан зарар құйылады,
Ойнатқан көрінгенге кісі көзді.

Тұзуі бул үргашылар алғанына,
Алданба сүм дүниенің жалғанына.
Еріңе қиянат қып, ренжітсөн,
Пайғамбар қарамайды қылғаныңа.

Фазап көп пендесіне, айта берсек,
Бәрінен жақсы болар көңіл бөлсек.
Махшарда кешпес күнә сол болады,
Біреуді сырттан айтып, қылсак, өсек.

Махшарға күнә қымай тұзу барсақ,
Нұр қызы айналанды алар қоршап.
Тәж киіп басыңызға, пырақ мініп,
Арман не жақсы жайдан орын алсақ!

Тамам жұрт таң қалады сондай жанға,
"Япым-ай, не еткен жан?" - деп, қалар
таңға.

Бұлардың жақсылығын мақтан қылған,
Періште айтады екен тұрған жанға.

- Бұл өзі тақуалы құлдық қылған,
Тәубе ғып, намазына ерте тұрған.
Алланың әмірімен тұзу жүріп,
Әрқилы харам істен нәпсі тыйған.

Жолдасы бұл адамның болған иман,
Көп малды Құдай үшін қайыр қылған.
Осындай жақсылықты көреді екен,
Алланың әміріне тұзу тұрған.

Жайлары осылардың жұмақ болды,
Хор құшып, пырақ мініп, көңілі толды.
Құдайым несіп қылған, иман беріп,
Басына дәүлет құсы сонда қонды.

Неше жан қылмысты бол, тозақ барап,
Жұмақтан иманды құл орын алар.
Пенденің жақсы, жаман қылған ісін,
Құдайым таразыға өлшеп салар.

Жақсылық ауыр келсе, пенде бағы,
Жұмақтың несіп болар алтын тағы.
Тамукта сол жазасын тартады екен,
Егер де ауыр келсе, күнә жағы.

Өлшеудің тенеліссе екі басы,
Кішкене ауыр келсе, күнә тасы.
"Тамұқта аз күнәнды тарт!" - дегенде,
Сел болар қорықаннан көздің жасы.

Жылайды: - Шын тозаққа барам ба?! - деп,
- Мехнат, ғазап тартып қалам ба?! - деп.
- Бар еді өке-шеше, қатын-балам,
Солардан сауап сұрап алам ба?! - деп.

Құдайдан жарлық келер: - Барып кел! - деп.
- Олардан, берсе сауап, алып кел! - деп.
- Арманың көңіліндегі бір болмасын,
Майданын ғарасаттың танып кел! - деп.

Әкеге келер сонда көзін сүзіп,
Бір сауап болар ма деп көніл бұзып.
Жағдайы әкесінің тіпті нашар,
Тұрады сұрай алмай үміт үзіп.

Келеді анасына тағы жылап,
Көзіңің мөлдіретіп жасын бұлап.
- Дүниеде мейірбанды а남 едің,
Кішкене келіп тұрмын сауап сұрап!

- Ей, балам, бейшара бол, келдің босқа!
Беретін сауап қайдан біз байғұсқа!
Жалғанда қылған күнәм ауыр болып,
Өзіме сауап таптай қалдым босқа!

Онан соң келер ізделп қатынына,
Дүниеде жолдас болған жақынына.
Осындай жанталасып, сауап ізделп,
Аз күнә бөгөу болып ақылына.

- Сен үшін момындарды алдап едім,
Жанымды тілім безеп жалдап едім.

Тозаққа сен деймін деп түспек болдым,
Сен болмасаң, жұмаққа бармақ едім!

Қатыны айттар: - Кім едің сенің өзің?
Жалғанда көріп не еді сені көзім?
Жақсылық, сені ерім деп, қылмақ түгіл,
Нашармын өз халіммен мениң өзім!

Мойында, байым болсаң, қарызым көп,
Құдайға сен туралы арызым көп.
Үйретпей діннің жолын, қылдың надан,
Еркектің әйелдерге парызы көп.

Бейшара лажсыздан одан кетер,
Әйелі бермек түгіл, онан бетер.
Жалғанда жаңым деген ұлы-қызы,
Аяндал бұл бейшара соған жетер.

- Қарағым, ұлы-қызым, мениң балам,
Асырап баршаңыздың күттім тамам.
Сүйікті, ғазиз туған балаларым,
Рахым ғып біраз сауап берші маған!

Айтады балалары:
- Атамыз! - деп,
- Жалғанда сіздің қылған қатеніз көп!
Үйретпей діннің жолын қылдың надан,
Қындық өзіміз де тартамыз! - деп.

- Халіміз нашар боп түр, тіпті қыны!
Пайда жоқ сізге қылар жалғыз тыны!
Мойында оқымаған хақымыз бар,
Жетпей ме алмақ түгіл, осы сыйың?

Кетіпті ол бейшара сауап таптай,
Қасына таразының келді жақтай.
- Жалғанда бекер босқа жүрген екем,
Сауапқа жиып-теріп ...рін саттай!

Дүниеде құшылықты қылсам не етті?!

Намазға күн шығармай тұрсам не етті?!

Күнінде рауза тұтып, намаз оқып,
Семіртпей құ наспіні тыйсам не етті?!

Япым-ау, неге жидым жалған малын?!

Қор болды-ау осы кезде мениң халім!

Мал-мұлік, қатын-бала, жан-тәнімді,
Бермедім құдай үшін соның бәрін!

Бейшара қысылғаннан қылар зорлық,
Сол кезде пайдасы жоқ пұшаймандық.
- Ей, құлым, сауап тауып келдің бе?! - деп,
Құдайдан сол уақытта болар жарлық.

Деп айттар сол уақытта:
- Жабар Құдай.
Таппадым барсам-дағы сауап сұрай!
Құдая, өзің рахым қылмасаңыз,
Калмады барап жерім бұдан былай!

- Ей, құлым, әуел бастап жан жараттым,
Рақат пен жаңын сақтар мал жараттым.
Білсін деп құлшылықты ақыл беріп,
Он екі мүше беріп, хал жараттым.

Білмедің құлшылықты сүйтіп жүріп,
Бір жақтан арамдыққа мойын бұрып.
Болады енді тозақ - сенің жайың,
Сүретер періштелер ғазап қылып.

Бейшара сол уақытта зар-зар жылар,
Жалының бір Құдайдан рақым сұрап:
- Болмаса, бір өзіңнен жарылқасын!
Хал-жайы мен сорлының қандай болар!

Сол кезде әмір болар бір Алладан:
- Бұл күнде пайдасы жоқ қылған арман.
Мойында қылған күнәң аз ғана екен,
Тамұққа кіріптар ғып енді салман!

Біл енді, жұмаққа кір, пақыр құлым!
Жұруші ең төуекел деп мұнан бұрын.
Қылды ма саған пайда ешбіреуі,
Ата-ана, мал мен қатын, қыз бен ұлың?!

Мұны естіп қуанады әлгі көріп (ғаріб),
Байғұқса шаттық енер жүрек (жүзің) жарып.
Қуану, мұнан артық күн бола ма,
“Жұмаққа кір, - деген соң, - өзің барып!”.

Жарандар, медет қайда Ҳақтан өзге!
Ойласаң, құлағың сал мына сөзге:
“Жігіттер, тіршілікте құлшылық қыл,
Мал-мұлік, қатын-бала, - түгел без де!”.

Дос болсаң ақыреттік, берер пайда,
Сауабын бөліп берер майда-майда.
Дос болса, құдай үшін сұрау да жоқ,
Бірақ та түзу жүрер жүрек қайда?!

Бере алмас қатын сауап, кетсе байы,
Әркімге жұмақ берер бар құдайы.
Қатынға шапағат қып шығарады,
Жалғанда риза болып кетсе байы.

Сауапқа (бала) бара берсен, Құдай үшін,
Құр қалма бұл сауаптан келсе күшиң!
Төрт кісі, берсе Алладан, жарылқанар,
Жамағат, құлак салып тыңдаймысың?!

Төртеудің біреуі - ата, біреуі - ана,
Бірі - ұстаз, төртінші - әлгі бала.
Бір-бірін шапағат қып қолдан кетер,
Жалғанда дінін күтіп, болса дана.

Жұмаққа әуелі бастап кірген халда,
Пайғамбар, әулиелер кірер алда.
Тақуа, жомарт, қазы, шейіт сайым,
Кіреді намаз - қандар және молда.

Өзгеге жан шамасынша бар ма, жоқ па,
Кейінгі пайғамбардан бірер соқпа.
Молда өзі кіргеннен соң, қайта шығар,
Кейінгі махшардағы қалың топқа.

Молданың бұл жалғанда жолдасы көп,
Қаңғырап жолдасының қайғысын жеп.
Әлғам (Әлғайыр) уара сатен мазмұнына
Жаяды фарасаттан жемісін кеп.

Бар құдай әмір қылар: "Жиып ал!" - деп,
"Жұмаққа жолдастынмен бірге бар!" - деп.
Сол кезде молда ақ тауға шығып алып,
Шақырап жолдастарын: "Мұнда кел!" - деп.

Кереді тауға шығып жарандарын,
Тастамас шама келсе, соның берін.
Жұмаққа мұның берін кіргізген сон,
Тамұққа іздел баар қалғандарын.

Тамұққа арқан тастар досын айтып,
Жатады естіген соң анау қайтіп?!
Жабысар бір кісіге жетпіс мың жан,
Берін де жалғыз молда алар тартып.

Ілесер бір кісіге жетпіс мың жан,
Молданы қадірлейді Қадір Рахман.
Ғұлама пайғамбар мен әүлиелер
Жолында пида болсын бір шыбын жан!

Жұмаққа анық молда бастайды екен,
Берген соң Құдай қуат саспайды екен.
Кіргізін жолдастарын бір-ақ тынар,
Үшеуін бұ-дағы алмай тастайды екен.

Бастайды шала молда қысық жолға,
Өтірік шаригатты айтса зорға.
Махшарда оның күні екіталаі,
Жолығар айықластай қалың сорға.

Бұл күнде анық жақсы молда қайда,
Тентіреп, ақылымыз - ішкен шайда.
Жалғанда жалақ қағып өліп (қылып) журміз,
Қай жақтан алдан алу басқа пайда.

Молда деп ат көтердік надан басқа,
Адамы бұл құнгінің басқа-басқа!
Жігіттер, шамаң келсе, құлшылық қыл,
Келеді бір таршылық біздің басқа!

Рақым қыл, Қадір Алла, мен бір масы,
Алданған мен қунекар көріп (ғаріп) басы.
Кешпесе рақым қылып тәңірім өзі,
Күнөма жетпесе егер көздің жасы.

Түседі дүние қуып жаман ізге,
Жете ме, ердің жасы мың мен жүзге?!

Әмірін бір Алланың түзу тұтсан,
Пайғамбар шапағаты болар бізге!

Мұхаммед есіне алып жәрдем қылар,
Махшарда: "Үмбетім!" - деп зар-зар жылар.
Төрт шарға пайғамбарым әмір етіп,
Бір жолға Өтбәкір барып тұрар.

Пайғамбар деп айтады: - Өтбәкір,
Жиналған ғарасатта үмбет жатыр.
Тұрғызып, жығылғанға ақылынды айт,
Соқтықса періштелер, мені шақыр!

Ақыл айт жөнін білмей тұрганына,
Қоймаңыз періштенің ұрғанына!
Шапағат, иншалла қылсам керек.
Сұннетім, парыз, уәжіл қылғанына!

Айтады онан кейін:

- Ая, Ғұмар,
Сен барсаң таразыға, көнілім тынар.
Үмбетім таразысын көзінен көр,
Періште, женіл болса, әуре қылар.

Жалғанда әділ (ғаділ) едің сенің өзің,
Үмбетім таразысын көрсін көзің.
Күнасы жеңіл болса, сүйеп, деме,
Болмаса, хабар жеткіз маған өзің!

Тез барғын көп ішіне, ая Ғұсман,
Көзінді анықтап сал әрбір тустан.
Күнасын үмбетімнің көзбен көргін,
Дәптерін онды-солды келіп үшқан.

Дәптерін өздері оқыр, ондан келсе,
Оқырга халі келмес солдан келсе.
Оқып бер аңдып тұрып, молда едің ғой,
Тұрганын оқи алмай, көзің көрсе!

Айтайын, молда Ғұсман, мұны саған,
Оқып бер дәптерінің берін тамам.
Болмаса маған хабар айтасың ғой,
Жіберме құнеліні келсе шамаң!

Пайғамбар онан кейін:

- Фалы, - депті.
- Қуатың бар еді ғой, пәлі! - депті.
- Тамұқтың жолдарына сен барып тұр,
Аңдып тұр көзің салып, әні! - депті.

- Құнелі үмбетімді алып баар,
Тозаққа періштелер, оны (әні) салар.
Алып қал жағаласып, шамаң келсе,
Болмаса, тез беріңіз маған хабар!

Тұрады өзі жылап құдайына,
Шапағат келсе қылдыр ыңғайына!
Аллаға бас көтермей сәждे қылар,
Жылайды: "Шапағат!" - деп ұдайына.

Жарандар, иман тіле, біле-білсөң,
Құдайға құлшылық қыл, қайда жүрсөң!
Пайдасы ғибадаттың сонда тиер,
Хор құышып, көусар ішіп, пырақ мінсөң!

Жұмақта нұр (хор) қыздары турар ойнап,
Байы жоқ, баласы жоқ - бәрі - бойдақ.
Пайғамбар дәрежелі үмбетіне,
Қарайды тамашалап бойлап-бойлап.

Құдайым сол қыздарды қылса несіп,
Жігіттер, арман бар ма онан асып.
Боялған етімізде қунөмыз бар,
Шаймаса рақметі (рахматы) судай тасып.

Жұмақтың неғматы бар алуан-алуан,
Шымылдық түсі сары, төсек салған.
Кіргеннің көрісі де, жасы да жоқ,
Кіреді бозбала бол оған барған.

Жұмаққа кемпір кірсе, қыз болады,
Дәрежен он сауапқа жүз болады.
Жұмақта ыстық та жоқ, сұық та жоқ,
Мысалы салқын самал күз болады.

Жарандар, жақсылық, қыл жаның үшін,
Жұмақта дәрекең бар соның (оның) үшін.
Малынды дін жолына сарып қылсан,
Жұмақтан орын берер малың үшін.

Бар дейді жеті тозақ жайнап тұрған,
Шынжырлап қылмыстыны байлап тұрған.
Өтемей қырық парызыды келген пенде,
Үстінде қызыл шоқтың қайнап тұрған.

Киналар қатты қыын ғазап оттан,
Темірдей, қүйін пісін, қызыл шоқтан.
- Суық бер! - деп перштеге,
Ғазаптан құтылуға шара жоқтан.

Береді су орнынан зәрдің сүйін,
Құдая, татырмасын оның уын!
Жетпіс жыл зарар беріп, еттей қайнап,
Босайды, жігер кетіп, буын-буын.

Құралар сират көпір үш мың жылдық,
Болмайды жуандығы жалғыз қылдық.
Астында қап-қараңғы жеті тозақ,
Сол кезде ақыл таптай болар мұндық.

Айдайды перштегелер күрзі сайлап,
Қорқады пенде байғұс көзі жайнап.
Қылдан - жіңішке, қылыштан өткір болар,
Үстіне жеті тозақ қойған байлап.

Болғанда тозақ төмен, жұмақ, - төрде,
Батады пенде байғұс қара терге.
Жалғанды жалпағынан бассан-дағы,
Болады бір таршылық осы жerde.

Өтеді пайғамбарлар атқан оқтайды,
Қауіп жоқ, қатері жоқ, еш (бір) қорықпай.
Өтеді әулиелер желдей үшып,
Келетін алдарында бөгөу жоқтай.

Өтеді кей бір адам аттай шауып,
Кейбірі аяңдайды қылып қауіп.
Көпір мен күнәлі бол өткен жандар,
Бір қадам басқан жерде кетеді ауып.

Кейбірі тұяғынан ілінеді,
мақтанды аман шықса, тіріледі.
Мақтанның бұл жалғанда бәрі бекер,
Сол күнде кім жақсысы білінеді.

Жеті мың жыл да ақыры өтіп болар,
Мұратқа өткендер де жетіп болар.
Жалғанда көпір менен күнәкарлар,
Жығылып тозаққа да кетіп болар.

Кейбіреу бұл жалғанда қызық, көрмек,
Қызығы бұл жалғанның бәрі де ермек.
Жалғанда тақуалы болып өтсөн,
Махшарда бос қалмайды қылған еңбек.

Жаралған дін күткенге серіз жұмак,
Ұнай ма біле тұрып көңіл бұзбақ.
Жаныңа не керектің бәрі сонда,
Қағазға мүмкін емес бәрін сыйбақ.

Жұмаққа қартаймайды кірген кісі,
Мұны ойлап дінін күтер білген кісі.
Өзгеріп, ауру болып бұзылмайды,
Ішінде неше мың жыл жүрген кісі.

Ән салып, хамда сана айттар ҳаққа,
Отырап иманды құл алтын таққа.
Киеді сағат сайын түрлі киім,
Мінеді қырға шықса, нұр пыраққа!

Бұл жақсы, көз жұмылса, ойлағанға,
Дәулет бар құлшылығын қоймағанға.
Жасында тоқсан тоғыз дүние керек,
Жасынан дүние қуып тоймағанға.

Жігіттер, кедей болсан, оған шүкір,
Жалғанда құмақ түгіл бетке түкір.
Ғазапқа ақыретте душар болар,
Құдайға разы болмай қылсан пікір.

Жігіттер, ойлап тұрсан, не деген зан,
Жалғаның асауына қаламын таң.
Қарыны орта болса біразырақ,
Құдаймен үрыссады ендігі жан.

Ол шіркін сөйтіп жүріп жолдан азар,
Салмайды ақыретке ешбір назар.
Тентіреп бай болам деп жүргенінде,
Бір күні алып кетер оны ажал.

Айрылар сөйтіп жүріп иманынан,
Нәпсісін, пайда көрер, тыйғанынан.
Ғазапты ақыретте тағы көрер,
Жалғанда пайда көрмей жиганынан.

Жарар ед онан-дағы сабыр қылса,
Намазға тәубе қылып ерте тұрса.
Сол пенде жұмақтан орын алар,
Сабыр ғып дін жолына мойын бұрса!

Бай ойлар: "Жаратты, - деп, - мені тәуір",
Мейман кеп, жалынады аға, бауыр.
Бейшара ақыретпен жұмысы жоқ,
Фазабы ақыреттің тастан ауыр.

Молдамен өш болады: "Алдайды!" - деп,
Бұл молда айдаһардай жалмайды! - деп.
"Құдайға ісі жаққан молда болса,
Мал сұрап неге өзі алмайды?!" - деп.

Молдамен өш боламыз жүріп текке,
Молданы шығарамыз алып шетке.
Жабылып етегінен ұстайлымыз ғой,
Тұрғанда шама келмей ақыретте.

Андалай сөз сөйлейді дәулет масы,
Өтеді көпірлікпен өмірі жасы.
Айрылар бос сөзбенен иманынан,
Қызыл тіл, андаласан, жаның қасы.

Шаригат, молда айтады көңіл тыйып,
Анық ер шаригатқа жанын қыып.
Жарандар, жақсы болса, қалай болған?!
Өтті ме пайғамбарлар дүние жиып?!

Бай болсан, дінінді күт, молда жақтап,
Жомарт бол шаригаттың жолын сақтап.
Қызығы бұл молданың алдымызыда,
Тамұқтан алып шығар бізді ақтап.

Жөн білген түзу жолға жанасады,
Қисайып жөн білмеген адасады.
“Қайсымыз әуел бүрын кіреміз?!” - деп,
Жұмаққа төртеу болып таласады.

Төртеудің бірі - молда, бірі - қажы,
Еіреуі жомарт пенен шейіт, қазы.
Бұлардың арасына жетіп келіп,
Періште Жебірейіл болар қазы.

Қажы айттар: - Байтоллаға барып келдім,
Малымды дін жолына салып келдім.
Пайғамбар рузасына тауп қылып,
Шайхының баталарын алып келдім!

- Көп еді, - жомарт айттар, - менің малым, -
Көп келді көріп-кәсер (ғаріп-ғасар) молда,
ғалым.

Сол келген пакырлар мен ғалымдарға,
Тараттым құдай үшін соңың, бәрін!

- Алдымен, - шейіт айттар:
- Мен кіремін,
Бойыма қандай жанды теңгеремін!
Жанымды дін жолына пида қылып,
Жұылмай, иа кемілмей, жан бергенмін!

Молда айттар:

- Ойламадым жаман! - дейді,
- Қолыма ұстағаным көлам! - дейді.
- Жанымды дін жолына пида қылып,
Үйреттім діннің жолын тамам! - дейді.

Жіберейіл жауап айттар:

- Бері дұрыс!
Жоқ еken сөздерінде ешбір бұрыс!
“Жақсылық ақыретте саяуп бар!” - деп,
Бұл сөзді кімнен естіп қылдың дұрыс?!

Баршасы перштеге берер жауап,
Жомарт бол, шейіт, қажы қылған тауп:
- Молдалар бәрімізге айтып еді:
“Болар - деп, ақыретте үлкен саяуп!”.

Кейін тұр, олай болса, сенің бәрің,
Сіздерге ұстаз болты молда - ғалым.
Бәріңе жол көрсеткен молда кірсін,
Артынан кіресіздер қалғандарың!

Сол жерде молда байғұс тенденкі алар,
Жебірейіл өз орнына қатып бара.
Молдалар - жұмсақ кеніл, жай тұра ма,
Құдайға тағы барып арыз қылар.

- Құдая, жан жаратып, ғылым бердің,
Ғалымдың шарапатпен мұнда келдім.
Жалғанда дінін күткен жомарт байдан,
Жақсылық осылардан қатты көрдім!

Болып ек біздер молда малдан кедей,
Мал берген бізге жомарт, өзі жемей!
Бәрібір мен оларды дос(ты) тұттым,
Құранда не деп едің, солай демей!

Бар құдай қабыл етер айтқан сөзін:
- Ұқияр, молдаларым, берсең өзің!
“Енна алла ла назиғу мұқсинун!” - деп,
Бар еді құрандағы айтқан сөзім!

Жомартқа жолын берер молда көріп
(ғарыб),
Онан (анан) соң жомарт кірер бүрын барып.
“Молданың жақсылығы сөйтіп тиер!”,
- Деп айтқан пайғамбарым хабар салып.

Күнәға, ей, жігіттер, жүрме батып!
Ерінбей таң намазға тұрғын атып.
Құрбан ғып малиңыз бен жаныңызды,
Жұмақты осылайша алғын сатып!

Жігіттер, айып етпе жырлағанға,
Өсиет сөзім - тегін: тыңдағанға.
Бүрынғы пайғамбардан артықпаз ба,
Дүниеге солар мойын бұрмаганда.

Әтілті Үд пайғамбар және Салық,
Дүниеге неше толып өтті халық.
Сүм жалған баяны жоқ, әлі-ақ, өтер,
Жарандар, осындауда қимылдалық!

Әтілті: Fayal, Қәфел, Лұт пайғамбар,
Біз енді құтыламыз қайда барып?!
Ғарасат майданына жияр дейді,
Пендені жиып, теріп, айдалып.

Ісінді жақсы, жаман мағлұм етіп,
Тұрады перштегелер айғай салып.
“Япым-ай, бұл не деген қатты күн?!” - деп,
Тұрады пенде байғұс қайран қалып.

Қараңғы көр ішінде әбден соғып,
Жетеді көріп басың өліп-талып.
Жігіттер, мұндағы күнді ойласаңдар,
Болады пенде байғұс сонда көріп (ғарыб).

Ибраһим, Смағұл мен еткен Үлсқак,
Оларды ойлағанда, тағатым тақ.
Күнінде қияметтің мұнға қалмай,
Жігіттер осындауда қарыштап бақ!

Бақуат, халіқ болса, киіп-ішіп,
Астыңа жорға, жүйрік мін-дағы шап.
Қиямет болад деген жан бар ма еken,
Адамға қандай тәуір тіршілік шақ!

Бұл жалған сейтіп жүріп түпке жетер,
Астыңа міңсен-дағы алтыннан тақ.
Әтілті Жақып (Яков), нәби және Жүсіп
(Иосиф),
Дүниені пенде қуар мейірі түсіп.

Бұл күнде қалқақ қағып күнелтеді,
Өз жанын, бай болса да, өзі қысып.

Білмейді сүм жалғаның алдағанын,
Киеді жыртық киім тарта пішіп.

Мұнданай жан құлшылыққа мойын бұрмас,
Болады мал бағуға сондай пысық.
Алланың сүйген досы - Мұса, Қерім,
Інісі әм пайғамбар болды Арын! (Арон).

Олар да дүниеге тұрган емес,
Жаратып осылайша жанның бәрін.
Аллаға қарсылықпен көлір болып,
Жер жүтқан өз малы үшін малғұн қарын.

Оман мен ол Қарынбай тозақ барды,
Аллаға қарсылық қып болды залым.
Жігіттер, тіршілікте жолдан азба,
Құдайдан әмір келсе, жоқ дүр халің!

Дүниеде малын бағып безектеген,
Махшарда сондай жанның соры қалың.
Дүниенің ойлағанда пайдасы жоқ,
Текпендер дүние үшін беттің арын!

Өтіпті Шұғағайып (Аюб) пен Қазірет Аюп,
Дүниеден көп жан өтті таңғажайып.
Дүниенің артық-кемді жоғын ойлап,
Кетпендер, ей, жігіттер, жолдан тайып!

Олар да шаруа қылып, дінін күткен,
Шұғағайып Мұса менен қойын жайып.
Ұмытад ендігі жан бір құдайды,
Дән бітіп (Дем беріп) бір кішкене кетсе
байып.

Жан бергенде дән берген патша құдай,
Кедей де күн көреді жоқтан ғайып.
Өтіпті патша болған: нәби Дәуіт,
Соғыпты кереметпен темір сауыт.

Билеген хан Сүлеймен жердің жүзін,
Қалған жоқ олар-дағы опа тауып.
Күнәға, ей, жігіттер, үйірленебе,
Әншійін сүм наңсіге (ләпсіге) жала жауып.

Яғия, Зәкірия, Мәриям, Файса,
Аз дәүрөн солар сүрді заман ауып.
Олар да бозбала боп өскен екен,
Қылған жоқ біз сыйылды ойын-сауық.

Перғауын, Нәмірут, Шеддат, Мәлік, Раян,
Жоғалды көп патшалар топырақ қауып.
Алланың бес парызын күтпей қойма,
Жұрсөн де жалшылықта сауын сауып.

Айғайап таң кезінде оятады,
Бар екен фаршы ағлада үлкен тауып.
Жігіттер, жан пайдасын ойласаңдар,
Құлдық қыл, не қылсан да, ебін тауып.

Алланың жұз жиырма төрт мың пайғамбары,
Аллаға құлшылық (қылад) қып соның бәрі.
Құдайға ақ көңілмен іс қылады,
Пенде же жарамайды көңіл кірі!

Бір Алла өзі медет, айламаса (ойламаса),
Пенденің мына жүрген көп дүр міні.

Фазис бер (Қызыр мен) Лұқман хәкім һәм
Данияр,
Жарандар, мына сөзге құлағың сал!

Өлімге неше түрлі айла (хайла) қылған,
Ажалға сонда-дағы болмайды хал!
Жалғанда аз күн зейнет болса-дағы,
Адамға пайда бермес бас пенен мал!

Жаһанда жасқа тойған жан бар ма екен,
Мың жасап, жағы түсіп, болса да шал?!
Осылар ақыретке неге себеп,
Жалғанда күнде жеген қазы мен жал?!

Жаңыңа сол күнінде сеп болмайды,
Ішкенің болсадағы шекер мен бал.
Жігіттер, тіршілікте қапыда өтіп,
Күнінде қияметтің болмаңыз дал!

Жарандар, ақыл - жастан, асыл - тастан,
Жан берді: "Құлдық қыл!" - деп, әуел
бастан.
Күшпенен жер жүзіне ойран салған,
О да өтті: Сам, Нариман, Рустем, Дастан.

Қап тауын айналдыған ер Қараман,
Батса да қара жерге, қарамастан.
Баян ғып өткендерді айта берсем,
Ерлердің ақ жүрөгін қайғы басқан.

"Ақырет, дүние қамын бірдей же!" - деп,
Насихат осы сөзім көніл ашқан.
Құран түсken Алланың әмірімен,
Пайғамбар шарифтты бізге шашқан.

"Тозақ пен ақыреттеге ғазап бар!" - деп,
Күнөдан тақуалар аулақ қашқан.
Надандар қарсылық қып, қанғырады,
Оқымай намаздарын, қара басқан!

Сұрауышы перштегелер күрзі соғар,
Зар жылап тұрганына қарамастан.
Мұхаммед - Алла досы, Ҳақ - пайғамбар,
Болыпты оған үмбет талай жандар.

Алланың шын әулие, жақсы құлы,
Дүниеден о да өтті төрт шарияр.
Сыздық пен Әбубекір, Ғұмар, Ғұсман,
Алланың шер құрдасы (Қали) Фали қайдар.

Сахаба отыз үш мың бәрі - шейіт,
Сүм жалған соларды алған бәрін айдар.
Құл болып дін жолында Құдай үшін,
Өлімге бұрынғылар басын байлар.

Шалқадан өндігі жан бекер жатып,
Зекетсіз қазы, карта бекер шайнар.
Құлшылық бір Құдайға қылмай өткен,
Барғанда ақыретке соры қайнар.

Төрт имам әулиесі - имам Ағзам (Мағзұм),
Шығар ма дәл солардай өндігі жан?!

Мәлік пен имам Шапих, имам Ахмет,
Шаригат осылардан бізге қалған.

Олардай бұл дүниеде жан болар ма,
Ғылым, хикая кітаптан тағлым алған.
Бұлардан басқа жолды табам десе,
пенденің қылған ісі болар жалған.

Дүниеде тірлік қылып, дінін күт деп,
Бар құдай пендеріне қылды пәрмен
(парман).
Жалғанда абайламай етіп кетсе,
Не пайда ақыретте қылған арман?

Фарасат майданына барған шақта,
Бір Алла қазы болып жауап алған.
Махшарда мұқтаж болмай, рақат табар,
Өзіне (өмірде) өз азығын алып барған.

Шарифат сөзін қызып (өнге) өнеге айтамыз,
Не айтсақ, көріп тұрган жөнге айтамыз.
Дегенің: "Әмір, Мағрұб, Нәһи, Мұңқір,
Өзіміз білмей жүріп, кімге айтамыз?!

Әлген соң қыын-қыын жол бар екен,
Жолдары қияметтің бек тар екен.
Ғылыммен ғамал қылмай қаңғып қалған,
Бір сұрау молдекемде сол бар екен.

Әңгіме айта берсем, бәрі де көп,
Мен жүрмін қорқыныш ойлап, уайым жеп.
Келтірген бұған аят дәліл осы:
"Усы үақыфуу үн аннағүсем машуа лұdere!"
- деп.

Айтамын мен ойымның жеткен жерін,
Айтумен тарқатамын іштің шерін.
Қылуға бірде-бірін күшім жетпей,
Барғанда белгісіз ғой сол не дерім.

Карантин он бес жерде сұрау етер,
Жыл - көп күн, көп болған соң, о да бітер.
Көптің басы қосылған ұлы жынын,
Фарасат майданына келіп жетер.

Адамның жиылады жасы-қуы,
Терлеген көл дария бол, ағып сусы.
Үш тармақ, сәуле беріп, жалауланып,
Тігілер пайғамбардың жасыл туы.

Сол тудын, ұзындығы - мың, жылдық жол,
Есеп қыл көлдененін - сол бес жұз жыл.
Ұстайтын жері - ақ күміс, басы - жақұт,
"Лүйелу алхамид", - деген ту осы екен, біл!

Құдайым жебірейілге жарлық етер:
- Алып кел, тозақты, тұрма бекер!
Жаһаннам жандыратын үақыты жетті,
Кешіксе, әр нәрсенің мезгілі өтер!

Жебірейіл бұл жарлықты алар күтіп,
Тоқтамай жаһаннамға барап жетіп.
- Шақырды сені, Тәңірім! - деген шақта,
Жаһаннам шошып кетер селк-селк етіп.

- Жоқ, сені шақыртады алдырмаққа,
Тамаша көрген жанды қалдырмаққа.
Ойнас, үрлых, кісі ақысын - алғандар көп,
Салады бүгін саған жандырмаққа!

Ішіне жаһаннамның отты жағып,
Қорықлас көрген пенде мұнан не ғып?!
Су сиры сықылды қайқақтатып,
Жетпіс мың жетелейді бүйда тағып.

Әр бүйда шығыршықтың жетпіс мыңнан,
Періште қосылады өңшең тыңнан.
Сүйреген періштенің қисабы жок,
Бәрі де құдай ісі мұны қылған.

Жабылар өңшең мықты забанилар,
Жаратқан қисалсыз ғып Қадір Жаббар.
Әркайсы періштенің мықтылығы,
Тауларды бір қойғанда, быт-шыт қылар.

Жандырып жаһаннамға ғазап отын,
Үш тарау будақ-будақ шығар тұтін.
Ұшқындар таудай болып жарқ-жүрк етіп,
Аузына көпірлердің құяр отын.

Қызызы жаһаннамның өтер қызып,
Сол бетпен баса көктеп топты бұзып.
Жаһаннам қызыл алып тұлағанда,
Шынжырын сол жетпіс мың кетер үзіп.

Қызызы жаһаннамның өтер дейді,
Мың жылдық жолға лебі жетер дейді.
Періште, бәрі де сол иіріліп қап,
Домалап бет-бетімен кетер дейді.

Аузына ал, ей, пенделер, бір Құдайды,
Жаратқан Фазылымен Құн мен Айды.
Алланың әмірімен қызған шақта,
Бетіне қарсы тұрып кім шыдайды?!

Жер қайда паналауға қоңыр салқын,
Ол күннің айтып болмас тілмен қалпын.
Аспаннан жалын, тұтін төмен қаптап,
Састьяр көп жиылған махшар халқын.

Әулие, мұрсал наби, хак қазылар,
Тұра алмас тағат тұтып, шыдалп олар!
Жан біткен жалбарының Ҳаққа жылар,
Жыламасқа болмайды қайтіп шыдар?!

Сондай құнді көрген жан естен танар,
Сасқан соң, амал бар ма пайғамбарлар?!

Ибраһім, Мұса, Файса, Шиши, Үйдірыс,
Қорғайды өз бастарын қорқып солар!

Құн болар қайырылмайтын жолдастына,
Үмтүлар әркім рәсүа болмасына!
Анасы - Мәриямнан Файса безіп,
Құн туар әр пайғамбар өз басына!

Қорыққаннан шығармас ешкім үнін,
Салған соң Құдай басқа қыын күнін.
Арғыннан өз ағасы Мұса безіп,
Ұмытар Ибраһім да Смағұлын.

Жылайды Ҳақтан қорқып жасын төгіп,
"Рәсүа қыла ма, - деп, - бізді сөгіп?!"
Баршасы сонда жерге басын салып,
Жығылып бет-бетімен жатар шөгіп.

"Ағарды бұл михнантан шашымыз!" - деп,
"Көл болды көзден ақсан жасымыз!" - деп.
Бәрі де пайғамбардың мұндасады:
"Қосылса, үлкен олжа басымыз!" - деп.

Жаңына шыбын жандай иман пайда,
Бәрінен жан біткеннің таусылды айла.
Ғаламға он сегіз мың саруар болған,
Мұхаммед, айналайын, тақсыр қайдада?

Қолында жасыл ту бар, көзге түсіп,
"Үмбетім, үмбетім!" - деп, өкпесі үшып.
Жалынып бір Алладан тілек тілеп,
Тозақтың шынжырынан алар құшып.

- Құдая, тілемеймін мен өзімді,
Сарғайттым үмбет үшін гүл жүзімді!
Сақтай гәр үмбетімнің бәрін оттан,
Қабыл ғып дәргаһында бұл сезімді!

Алданып біз үмбетке кейін қалдық,
Міндепті бір жұмысты мойынға алдық,
Күйдірсөн, мені қүйдір, ей, жаһаннам,
Жолына үмбетімнің - мен құрбандық!

Келеді пайғамбармен Тозақ, сөзге:
- Қүйдіру лайық емес сізді бізге:
Қоя бер, жарлықпенен, мен келемін,
Кісім көп қүйдіретін сізден өзге!

Қылған соң ғазап үйі мені құдай,
Қылмасқа Ҳақ жарлығын емес оңай!
Құнәкар пенделерді жандырамын,
Алдынан сіз кетініз, тақсыр былай!

- Ай, Тозақ, көзің салшы келбетіме,
Келмеген сенен басқа жан бетіме!
Қайта ғой осы арадан тілімді алып,
Мен сені жібермеймін үмбетіме!

Тозақпен тұрар тақсыр көп дауласып,
Басынан жалын, тұтін жоғары асып.
Лапылдан тозақ оты болмаған соң,
Жіберер Аятолым бір су шашып.

Тоқтатар ақ Мұхаммед қарсы келіп,
Тоқтаты пайғамбарды тозақ біліп.
Аятолым су шашып жіберген соң,
Лап етіп тамам тозақ қалар сөніп.

Құдайдан жаһаннамға жарлық жетті:
- Ей, тозақ, тулағанмен, күшің кетті!
Өзің іске жарамай, сөніп қалдың
Сыйлап қал онан-дағы Мұхаммедті!

Фаршының сол жағына барап жүріп,
Қуанар жан-жауар мұны көріп.
Тозақтың барлық оты сөнгеннен соң,
Асқанын Мұхаммедтің сонда біліп.

Айтамын пайғамбарға салауат кеп,
Болмайды қанша айтсақ та, біздерге кеп!
Бұл сөздің мазмұнына келген аят,
Құранда: уамал Ларесалнака алар семий
алағалымен" - деп.

Мұхаммед айналайын, тиген пайдаң!
Құтқарған көп үмбетін қыын жайдан.
Көздей су - көлдей болып тозақ сөнген,
Сол судың, аятолым, асылы қайдан?!

Келеді пайғамбардан сөздің басы,
Бізге айтқан рауаят қып сахабасы.
Қолында пайғамбардың алып жүрсем,
Жылаған үмбеттердің көздің жасы.

Кезінен үмбеттердің ақса жасы,
Болғаннан пайғамбарда шын ықыласы.
Қолына пайғамбардың түседі-міс,
Осылай ол құранда сөз мағынасы.

Көз жасын қалдырмайды жерде Алла,
Шер етпес ол пендесін көреді Алла!
Ол жасты пайғамбардың қолында ғып,
Келтірер қиямет күн бізге Алла!

Шықпайды көзімізден қайтсек те жас,
Жаратқан мұндағы қылып Құдайға бас.
Біздердің көнілімізден көп жұмсақ қой,
Тауларда толып жатқан зор қара тас.

Құнәкар ғып жаратқан адамзатты,
Сондықтан тіл майда да, көніл - қатты.
Тас балқып, Мұхаммедке, тау жылайды,
Көніліміз біз иттердің тастай қатты.

Жаратты құлдық үшін адамзатты,
Бақыттымызға беріпті Мұхаммедті!
Жанға сая болатын оп-оңай сөз,
Айтпаймыз пайғамбарға салауатты.

Ей, Мәшһұр, қолынды тарт, езуде тіл,
Желкенен қимай біреу, өзің тыйыл.
Мұны сен жұрт аузына салғанына,
Жыл болад, міне, он тоғыз, осыны біл!

Ел қонар су ішем деп шалқар көлге,
Ел қонбас құлан жортпас бетпак шөлге!
Он тоғыз жыл болғаны әңгіме бол,
Амал не, естілмесе Қараёткелге?!

Дүниекор жақтырмайды көнілі сұыған,
Бет-қолды мұздад сөзден ерте жуған.
Бір бала керек қылып сөз жазыпты,
Иманы іштен тұа тасып тұған.

Ежелден жақсы шыққан ел Алтайдан,
Ер шыққан Ақпан, Бәйіш, ол Нұрбайдан.
Затты сөзді заттыдан шыққан қанып,
Жамандар жақсы қадірін білсін қайдан?!

Насихат сөз сөйледім ел-жұрт үшін,
Денениң жұмсал бұған барлық күшін.
Көздің майы, жүректің қаныменен,
Суарып қуні-тұні тілдің үшын.

Жұрттың-ау, үйқынды ашып, сөзге түсін,
Табылар отындықтан оқтық мүсін.
Сатпаймын, ешқайсыңа бұлдамаймын,
Мұхаммед, Мұстафаға үмбеті үшін!

Құдайдан аятпенен келген бұл сөз,
Атлас, қамқа, торғын ғой, емес қой бөз.
Қазақтың құлағына есіттіріп,
Жатырмын шапағатқа телміртіп көз.

Ауылым жақындады төрден көрге,
Күш қайда тырмысуға енді өрге!
Қызметім жанымменен қылған менін,
Тыңдаған шын ықыласпен иманды өрге!

Мұжыққа егін менен шөп табылар,
Әркімнің ойға алғаны дәп табылар!
Иншалла, дүние халі ...болмас,
Үмбеті Мұхаммедтің көп табылар.

Әмин қабыл дәп айт, пәлен деме,
Қүйініп жалған үшін уайым жеме!
Мұхаммед үмбетіне арнал жазған,
Мәшһүрден қалған иа деген бір
сәлемдеме!

Жігіттер, тіршілікте азық сайла,
Басынды түзу жолға бекем байла!
Құдайға жатсаң тұрсаң, - құлшылық қыл!
"Бұл дүние - бір сағаттық!" - деген қайда?

Дүниені жалпағынан бассан-дағы,
Болмайды ол жалғанда ешбір пайда!
Басыңа кәпіршілік (ғарыбышылық) сонда
түсіп,

Жүретін емін-еркін дәурен қайда?!

Адамзат қызыл тілден табады екен,
Ұстағын (ұстағыл) тіршілікте тілде майда.
Жалғанда қырық парызды өтемесен,
Құтылар сол уақытта күнін қайда?!

Сіздерге қадари қал айтып болдым,

Жігіттер құлшылық қыл осындейдай!